

po svojih vprašanjih in tako beden po svojih odgovorih. Glavno besedo o usodnih stvareh imajo namreč v rokah politiki, ki ne delujejo v dobrobit vseh, temveč pretežno v interesu elit. Večina odgovorov na izzive sodobne družbe je zato napačnih, saj politiki ne stopajo po poti resnice, temveč po poteh laži in manipulacij. Vsaj večina politikov tako ni pravičnikov.

Franc Kangler v funkciji politikantstva zlorablja pojme demokracija, vladavina prava in človekove pravice, v javni prostor vnaša hujskaštvo, sovražnost in revanšizem in na ta način znižuje standarde komunikacijskega nivoja in strpnosti na kritično raven. Trdi, da je žrtev političnega konstrukta, da se mu dogaja krivica in trdno verjame v svoj prav in v svoje zadoščenje. Svojim konkurentom in namišljenim nasprotnikom zavestno pripisuje najslabše mogoče lastnosti in jih odkrito demonizira. Kangler s tem potrjuje stereotip plehkega in pokvarjenega politika, ki se zateka k najhujši demagogiji in vzraja v pojavljanju, čeprav bi v diskursu javnega moral spoštovati minimalne standarde etike in morale in sam odstopiti iz vseh funkcij in od namer za kakršno koli javno funkcijo. Zaradi lastne patologije ne zmore potrebne samorefleksije, politika, ki ga podpira, mediji, ki ga razumejo in pravosodje, ki mu prikimava pa ga utrjujejo v prepričanju, da ima prav.

Franc Kangler ni sam odgovoren za svojo vseprisotnost, po eni strani je celo izgubar v vsesplošni tendenci družbene skupnosti, da se pri pomembnih odločitvah vedno znova odloči za enostavno in že videno lahko pokvarljivo robo, za kontinuiteto infantilnih politikov, ki bi jih bilo zaradi njihove predanosti korupciji in lažem že zdavnaj potrebno odrezati in zavreči kot tumor, ki je vraščal v tkivo naroda. Namesto da bi zavzeto iskali in našli sposobne, predane in poštene ljudi, ki bi pogumno in odgovorno delovali v dobrobit družbe, dopuščamo, da se tako kot slike na pokvarjenem magnetoskopu vedno znova pojavljajo isti ljudje, pretkani in nesposobni povzpetniki, prežeči stremuhi, katerih edini cilj je zadovoljevanje zasebnih potreb. Kot družba, narod in nacija se s tem slabimo, saj v smislu družbenega razvoja capljamo na mestu, cirkulacija vedno istih obrazov in dejanj pa ustvarja negativen vlek, ki nas tišči k tlom.

Zakaj smo namesto razvoja in modernizacije, napredka v medsebojnih odnosih in splošne blaginje deležni zgolj entropije in devalvacije vrednot? Kdo je odgovoren za takšno stanje?

Mi vsi smo odgovorni. Vsak od nas bi moral storiti vse, kar je v njegovi moči, da zmaga resnica. Nobenega dvoma ni, da je največja odgovornost na politiki, v njej pa je tudi največ korupcije. Že najožji pomen pojma politika pomeni sprego organizacij ali združenj, ki v medsebojnem rivalstvu, zakamufliranem s plaščem navidezne vladavine ljudstva, iščejo najugodnejše trenutke in položaje, da bi se polastili blaga in pravic nad resursi v najširšem pomenu. Razslojevanje, ki temu sledi nujno vodi v neenakost. Elite